

Deák Botond

A költő és az anya

(Terméketlen fügefafa)

„Mert éppen úgy van ez, mint az ember”*, aki költő éppen, és hazaér, izzad a keze, és vesztett; a költő elvetemedett ember, aki hosszan maszturbál, és szépen maszturbál, de nem élvez el, mert nyílt parancs van, és gyónnia van, és beszakad a gyónószék, ahogy a „drága” eltekint a bocsánattól, mert megérti a költőt.

„Reggel pedig a városba visszajövén, megéhezek.”Mt;21;18

A költő sokáig állt az oltár előtt, békét szagolt az isteni szagokban, és úgy érezte, lenyelte Krisztus testét is, csak egy fontos betegsége volt a költőnek, hogy félt Jézus testétől, ami szerinte elmulasztott gyönyör, mint fülva halni. Ezen sokat gondolkozott, és szerette az üres, megrongált szent helyeket.

- az én fiam költő, legalábbis olyasmí, nagyon fél a haláltól azt hiszem, két hete fönt voltam éjszaka, mikor ő már rég aludt, nem emlékszem ugyan pontosan soha sem mire, de szerettem az álmait, vagyis azt, hogy fél, mikor alszik; mindig együtt kávézunk, és egyszer elmesélte, hogy neki a Bibliából a „Példázat a fügefáról”, ez tetszik a legjobban. Nem azt mondom, hogy félek a fiamtól, de nagyon kell vigyáznom vele, mert ő az egyetlen fiam, aki segíthet még rajtam, hogy ne legyek teljesen elhagyatott, olyan ember, aki intézetbe kerül, de erre nem is merek gondolni, meg igazából panasgom sem lehet rá, mert meggyőzőm minden rossznak a jó oldaláról. Szeretjük egymást, én pedig különösen szeretem őt, de bújkál bennem a KISÖRDÖG.-

„És meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és nem találta azon semmit, hanem csak levelet; és monda annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne teremjen. És a fügefafa elszáradta.”Mt;21;19

* Mt;25;14

A költő megremegett a templomban, és fújt egy-egy imát a hónaalja alá, aztán kifutott az utcára, kért egy pontos időt, ami majdnem a pontos idő volt, és sokáig állt ott, ahol nem is arról van szó, hogy nem kéne, de jobb lenne, ha nem, mégis ott állt, ahol az anyja nem szívesen... - engedélyezek magamnak egy staubot, úgysem hívom fel az aluljáróból, átmegek a másikba, ahol nem futhatunk össze, ahol fölösleges előre nézegetlődni, mert ennek hordószepe van, úgy is legurul a mozgólépcsőn, **NE FÉLJENEK TŐLEM, EZ NEM BŐRBAJ**, ezt az anyámtól kaptam!

- mikor a fiamat szültem, szóval akkor még a férjem is segített, nem élt velem, de segített legalább, nem is ez a fontos, csak az, hogy a fiam keveset szenvedjen, szépeket írjon, jövője legyen. Mert ő író, aki átlátja a világ eseményeit, múltkor is sokat kerestem egy fényképet, egy olyan sima fényképet arról, hogy mi a félelem, mi az, hogy Jézus, ezen biztosan mindenki tudja, az van, hogy félünk Attól, mert elmondani nem bírjuk.

„És látván ezt a tanítványok, elcsodálkoznak, mondván: Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen?” Mt;21;20

- sajnos a világ kitalál sokmindent, az utakra köveket, a szemekbe lencséket, az arcokba anyákat, verseket, riasztó dalokat, mert nem akar vakságban élni, csak ezt tudja, erre képes, követ a kőre rakni, és szeretni vadászpuskát, és gazellát, kisjézust meg az őszet, dehát egyre megy, olyan jól megy nekem is minden, amíg eszembe jut valami, nem értem, de küzdök érte, látványosan, zsebredugott kézzel, úgy gondolom elememben vagyok, ez az elemem, egy zsebtelep, ahogy rohannak az elemek, nekem egy zsebtelep... - a költő ott állt a „másik” aluljáróban, ott állt a kilyukasztott jegyeken, minden jegyen három lyuk variálva, egy útvonal, egy szisztéma, és eldobódik, állnak rajta a költők, meg nemköltők, a három lyukon, a három sötét és ötletgazdag lyukon, aztán csak lesz már valami. -

- nagyon sokat szenvedtem az életben, de még annál is többet, sokat kivett belőlem az élet, dehát most már nincs jövő, vagy a múlt az, ahogy emlékezem rá, mert ez marad az ilyenfajta embereknek, mint én, aki nem talál már semmit a lakásában, a saját lakásában!, igazából minden megvan; konyhában csukott szemmel is, meg amennyit ott vagyok, alig eszem valamit, nem kívánom, így van ez már ilyenkor, csak hát az nincs

meg, ami a legjobban kellene, a fényképek, a kis naptárim, a levelek, a régi dolgok, amik, ha megtalálom őket, már nem is, de nem találok meg, és nem tudom mi a jobb, a saját lakásomban!, mi a jó itt, amit nem találok mindig az a jó, aztán ledőlök délután, és este, de nem alszom, csak fekszem, nem álmodom; nem látom, de álmodom, de alszom, valamit mindig.

„Jézus pedig felelvén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a mi e fűgefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek: Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen;” Mt;21;21

- mert gondolkodik a sál a nyakamban, körbe van kétszer is tekerve, alaposan, és gondolkodik, nekem nem jut eszembe semmi, de anyám sála az gondolkodik!, ezt jól kitálta, mindig megigazítja rajtam, hozzányúlni nem merek, csak a szélben bizhatom, a sál vége rojtos, ott gondolkodik a leginkább, aura van körülötte, mit állok itt semmiért, elég ebből! - a költő elindul föl a széles lépcsőn, ami nem is széles, emberi folyosó, aztán járda sokáig, sarok, és járda tovább, padka és csatorna, zöld aztán piros, gyalog nincs zöldhullám, csak az autóknak van, mert gyalog megáll, és néz oda, aztán a továbbmenés, a menés mégtovább, végre az ismerős tér, ugyanaz a tél. - itt vagyok -

- fölteszem a kávé, hátha ma hazaér, csak így esik jól, ha együtt, csupasz ez a konyha nagyon csupasz, ő nem itthon eszik már évek óta, pedig mondom neki, hogy igazán, de nincs mit tenni, ez a kávéfőző is már vele egyidős, sokat megélt már, néha fölrobban, néha beszorul, akkor várnom kell mindig, hogy hazajöjjön, és lecsavarja, nekem ugyan „szivverésem” van tőle, de soha sem mondom meg neki, mert akkor ez is elmarad, ahogy elmaradt már minden, még egy új sálát sem lehet neki kötni, pedig a régi már teljesen rojtos, néha még a kulcsmásolásra, meg villanykörte vásárlásra meg lehet kérni, de másra nem, igaz más már nincs is; nincs semmi, ami kéne már.-

„És másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék.” Mk;11;12

- deresek az átlótt szivek is a padokon, felfelé tudok nézni, felfelé még, és végig a szét-dobált bérházakon, téli álom, kávészag, már befejezték a betakarítást; ezen a téren és más téren is mi minden történt!, ahogy a Lacikát, a harmadikról állonvágta a hinta, és kiköpte a nyelvét, az volt az igazi! - és a költő hangosan hahotázni kezdett, és csapkod-

ta a térdét, de nem figyelt fel erre sem senki, csak a halott leszerelt hintaálvány, az korrodált csupán csöndesen - de a Lacika megtanult újra beszélni, én pedig még egy sort sem írtam le, csak anyámnak beszéltem egyszer a költőkről, de neki lehet ám beszélni, azóta hiszi rólam, amit hisz, ő ebbe, de nekem ki sem nőtt a nyelvem, nem-hogy kiköptem volna, napokon keresztül nem szólok senkihez, csak ülök, alszom, fádom, meg ilyenek -

- a hamutartót oda, ahol a hamutartó ilyenkor... a vajaskenyeret ma lekvárral, tegnap parizerrel, és nem, még mindig nincs itt, nincs mit tenni; végig, egész életemen át gondolkoztam, munkám sem volt megterhelő, így nem volt más, mint az elejétől a végéig, és keresztül, és újra, a mindennapokat pedig gépiesen, csak látszat, semmi kirívó, meg miből, nem is volt igény rá, félttem mindig az igényeimtől, de nem is szoktam rá semmire, dehát teljesen fölösleges volt, árnyékság, a test árnyékban volt végig, a szobám pedig szürkelyuk, a szemem pedig kék, a remény színe, és van valami időbeli győzelmem, amit én magam sem értek, de minden tovább tartott, mint ameddig, és sok lett mára; az idő, idő lett végre, annyi amennyi, és így teljes -

„És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles vala, odaméne, ha talán találna rajta valamit: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talála; mert nem vala a fügeérésnek ideje.” Mk;11;13

- fogalmam sincs a költészetéről, valami szétlapított feszület, dehát... nem lehet abbahagyni, mert hiszik rólam, de halálugrás lenne egy sort is leírni, kijutni, vagyis szabadulni ebből és mellénnyel mutatni anyának, hogy tényleg nézdcsak!, és nézné, és értené, avagy nem, és hol lenne a hit már?- ahogy ezt kigondolta meg is nyugodott, talán mégis hazamegy a kávéra... megborzongott a gondolattól, olyan hihetetlen, hogy tudnak egymásról mindent, az összes mozdulatot, amit már tenni sem mernek- a hitem a padban, hogy ezt elhagyni veszélyesebb, a fonott kopasz fákat, amik ugyan nem teljese- sen, de az igazságot, a menekülést, az örült-boldog nincstelenséget takarják.-

- valamivel elfoglalni magam, de miért megyek vissza akkor a konyhába, ahol semmi sincs, csak a rózsaszín csészék, mert körbejárom a lakást újra, az ablakokkal, a fűgönyökkel, és elveszek, mert a fiam nem kerül elő, és tényleg egyszerűen ágyrajáró már, minek is itt lakik akkor, látom, ahogy reggel mosdik, és mosolyog örül az új nap-

nak, és estére meggyötört lesz, szétesett, lázasképű, s mintha örökké bennmaradna valami, a kilincsek is nyitnak, zárnak, megyek vonulok, ki a folyosóra, egyszer pontosan akkor néztem ki mikor kibújt a sötét lépcsőházból, én úgy csináltam, mintha épp csak a lábtörlőt, és jött felém, mintha nem is ide jönne, és olyan mosoly volt az arcán, hogy azt hittem őlt már, vagy most fog -

„Akkor felelvén Jézus, monda a fügefának: Soha ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai.” Mk;11;14

- megkapom a padot, a múrvát, ülni; állni kapok, hogy ne mindig feküdjek valahol, nem tudom mást kaphatok-e, és más mit kap, de én ezt találtam ki magamnak, és nem érdekel mit adtak volna, úgy, ahogy a Lacika nyelve, meg az álla a harmadikról, ami azóta is úgy néz ki, mintha kettőt mosolyogna egyszerre, dehát családot alapított, tapadtak rá a nők, mert sexepil, a padon is sexepil, egy működő kuki a hozzávaló herékkel - a költő, így ülni tudott igazán, és megázni, meg rágyújtani ötlet nélkül, sebek nélkül, hagyni az időt telni, hogy aztán ne legyen más csak az ijedség, és mély nyugalom, megérkezett végre.

- tavaly karácsonykor eljött velem a templomba, de milyen áron!, már délután eltűnt, és díszítettem egyedül a kis műfenyőt, aztán öt órakor beállított egy üveg pálinkával, nem, akkor még nem volt részeg, és intézkedni kezdett, azt hajtogatta: mi lesz már!, mikor jön meg a kisjézus?, és a halból sem evett, pedig jól sikerült, és nézte, ahogy megeszem amennyit bírok, aztán pedig elaludt, de fölkeltem tizenegykor, hogy menjünk a misére, és jött, és megitta a maradék pálinkát, és ordított a templomban, hogy megjött-e már a kisjézus, és nem vártam meg a mise végét, mert kitudszkolták közben, én hoztam haza, de olyan szépeket mondott!, hogy fél, hogy túlságosan szeretjük mi egymást, beszélt a sirályokról, akik elvesztek a hóban, csak a csőrük maradt meg narancssárgán, és úgy hívják őket azóta is, hogy tihanyi sirálycsőrök, és ült a földön a parkban, én pedig szemben vele a padon, és mesélt az ő világáról, és sírtam végig, és egész éjszaka, mert más nyelven beszélt, mint az emberek, de nem értettem, de értettem-

„Reggel pedig, a mikor mellette menének el, látják vala, hogy a fügefafa gyökerestől kiszáradott.” Mk;11;20

- lement a nap, a nap, ami fel sem kelt, és menni kell innen már a nap „fénypontja” felé, el a padtól, tovább a járdán, ereszcatornák érintésével, mégtovább át a kereszteződéseken, és öröm, hogy van hova, mert volt, mikor ezt sem éreztem, csak az irány volt, meg a nap „fénypontja”, édes remény dől belőlem, de megtorpanok, tapadok a falhoz, mint egy dombormű, ahogy szakad ki a testemből a melegnek az érintése, a számról a szokott szép szó, de üti a taktust a szívem, és kontráz rá a lélegzet, hogy van miért még, és tovább, legalább addig sarokig-

- elfogyott a türelmem, megiszom az övét is, úgyis csak frissen issza meg, vissza a kanalak, vissza a poharak, nem szenvedek, nem pihenek le, nem mutatom kívülről, azt, hogy egyre többször nincs meg, amire egész nap várok, vagy egész életemben, de a függöny zöld maradt, én is lapozok valami képeslapot, bepréselt képek szájjáras emberekről, ahogy én, ki az utcára nézek, de ordítanék, aztán vissza a fürdőbe, hogy mégse büdös szájjal várjam, aztán papucsból ki papucsba be, hogy lássa már kész vagyok, és késő van, rátapadni az ablakra, kifelé, ahol ő lehet még vagy már, mégjobban a sarok felé, ennél jobban nem lehet-

„És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester nézd, a fügefafa, a melyet megátkoztál, kiszáradott.” Mk;11;21

- szüntelenül a szememmel, oda, mert ott van a nap „fénypontja”, ahogy az év ünnepe; készek a galambok az útra, sokat fejlődtek, és a lábukra lehet kötni az üzenetet, és megérti biztos anyám is, hogy nem lehet elengedni őket üres kézzel, mert nem lehet, és az ereszcatorna, amin csobog végig a víz, hűsít, rá a betonra, amin állok, és nem akarok felfedezni semmit, a NYELVEK, a Lacika nyelve, hogy rájönni korán, hogy anya áll ott a függöny mögött a sötétben -fázott, ahogy csak költő tud fázni az utálattól, hogy a saját ANYJÁTÓL KAPOTT BŐRBAJ nem is az, hanem valami csodálatos képesség, hogy a combok nem nyílnak szét, a szemek nem nyílnak ki, de megtörténik-

- ahogy az emberek tudnak menni valahova, az én fiam pedig már nem fog soha megjönni, csak a lepedékes szenteltvíz marad, ami a homlokra kerül, ahogy ő is nevezve lett valaminek, aztán csorog végig, bele a szemgödrökbe, majd ki onnan, nem

érezem már a papucsot a lábamon, nem a ruhát rajtam, csak lelkemben a suta csoszogást, ahogy nem jön, hanem távolodik, most már kulcsra zárom az ajtót, és benn hagyom a zárban; csöngessen, ha be akar jönni, figyeljen rám, főzön kávét hozza be, mérje meg a lázamat, nyomja a fogkrémet a fogkefére, ahogy én neki, ahogy én neki, éljünk tovább-

„És Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben.” Mk;11;22

- mert anyám van ott, ő néz ki, és mégjobban ki, hogy lássa az utcát az utolsó négyzetméterig, hogy tudja biztosra, hogy jövök-e vagy nem, mert jövök, jönnöm kell, de nem, állok itt, és győzni fog bennem valami, majd akkor elindulok, nem akarom ezt magyarázni, de jó ez a csoda szürkelyuk, és nem szakadozik semmi, hiába reménykedik lelke az embernek, mert kutyaszarban állok megint, de nem baj a galambjaim is tojnak, és ordítok mindig az utcán, mint most is, hogy miért győz mindig a szeretet, ami, mint nyál csorog csöppen ki a számon, a veszett számon, mert igenis átmegyek, és oda anyám lábához-

- nem bírom, ide az asztalhoz, vagy ki a konyhába, nem a Tv-t nem, a rádiót sem, ilyenkor semmit sem lehet, csak az, hogy miért nem biztos benne, hogy följön és lefekszik, és béke lesz végre, mintha szoptatnám, akkor napról napra élünk, és gazdagok voltunk egymásól, most is napról napra élünk, de a szegénységtől, hogy nincs más csak a szakadt szájunk, ami káromol, és nem a csecsemből szopik, hanem idegen gyümölcsökön él, ugyan a szép szája, szép szavakat mesél, de nekem ez nem elég, nekem a biztonság kell, ahogy a sálat a nyakába rakom, és csodálom, így is milyen csupasz, és esendő, és tudom titokban, hogy nem állja a sarat, hanem fekszik benne, és nem tud mivel érvelni, csak idegen nyelven szavakat motyogni, mert fél a jelentésüktől, és azt hiszi nem érti senki, jaj!, édes fiam ölelj át egyszer úgy, ahogy a sárba esel!-

„Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meg lesz neki, a mit mondott.” Mk;11;23

Deák Botond

- minden olyan természetes, ahogy az első lépés, úgy a második, aztán a harmadik, és a többi, még negyven méter, aztán csak a lépcsők lesznek tovább, és természetes, ahogy jobbra nézek, többet látok, mint amennyit kéne, és egy „zil” jön gyorsan, még annál is, és elkap oldalról, nincs idő odanézni az ablakra, két fényszóró van; a nap fénypontja; csikóhalak, arcom az üvegen; sokáig az ágyban; mesék; hajak; fésült hajak; ringlispil-ünnepek; tőlem pusztit kap, álom-járda; a felszín és alatta; meggyőzni anyát; pénzt kapni; örök rés; puttony; fejni a réten; gól; agyhártyagyulladás; fekete pontok; fekete pontok, láz; testvérek; kandallók; nem látok többet, csak fűgefa és sál;-

- nem térek magamhoz, mostmár nem lehet, két óra van, már többször kimentem és bejöttem, nem látom a holnapot, hogy miért is kéne fölkelni, mosakodni, mennyre félek attól, hogy nem marad velem csak az, hogy „én”, mert ezzel élni nem lehet, ha nem fog már senki hazajönni, akkor mi lesz, és én miért megyek akárhova, ahol nem látják, hogy nincs máshova, de nem is máshova, de nem is mondhatom el nekik, fáj a szívem, most mégjobban, és az ablakból sem látok semmit, tényleg valami van, tudom, hogy már összeestem, tudom, hogy már felállni nem tudok, de feltémem a hálóinget, a melltartót,; zaj; sok zaj; fehér arcok; köcsögök a kredencen; fekete tenger; apám és anyám között fekszem; nem merek hazamenni; gyilkolok; sikítok; megszüلöm; nézem a fényképet; van Isten!; sokat hányok; nem kérek bocsánatot; kaparás; a félelem szülinapja; feketén hoz egy teherautó valamit; fekete pontok; fekete pontok; láz; testvérek; tábortüzek; nem látok többet; csak fűgefa és sál;-

„Azért mondom néktek: A mit könyörgétekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen nektek.” Mk;11;24